

ταράτσα

ταράτσα, η, ουσ. [<ιταλ. terrazza], η ταράτσα· επίπεδη στέγη οικοδομής στρωμένη με μπετόν: «η τάδε άπλωσε τα ρούχα στη ταράτσα». (Λαϊκό τραγούδι: *ως και ο γάτος έβγαλε τη γάτα στην ταράτσα*, και μοναχά εμείς οι δυο χαθήκαμε απ' την πιάτσα). Υποκορ. **ταρατσούλα**, η και **ταρατσάκι**, το·

- οι μάνες τους απλώνανε στην ίδια ταράτσα, βλ. λ. μάνα·

- την κάνω ταράτσα (ενν. την κοιλιά μου), τρώω υπερβολικά, τρώω μέχρι σκασμού: «δεν μπορώ να βάλω ούτε μπουκιά στο στόμα μου, γιατί την έκανα ταράτσα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας